

Lazarovits Ernő Esküvői Képe

Ez a kép 1948-ban készült, Budapesten.

Ez az esküvői képünk. Egy hivatásos fényképész csinálta, aki épp ott volt a kerületi előljáróság, hogy mégis, hogy megörökítsen minket.

Egyetemre jártam, amikor az unokahúgom elvitt bemutatni egy barátnőjének.

A lány egyáltalán nem tetszett nekem, viszont épp ott volt nála a szomszédból a Gitl, és ő nagyon nagy hatást tett rám.

Udvarolni kezdtem neki, és 1948-ban összeházasodtunk.

Bár Gitl is zsidó, nem tartottunk hagyományos vallásos esküvőt [lásd: házasság, esküvői szertartás], csak polgárit.

Hamarosan megszülettek a gyerekeink, Györgyi 1949-ben, Szilvia pedig 1953-ban.

A nagyobbik lányom banktisztviselő, a kisebbik újságíró lett.

Györgyi révén egyébként kétszeres nagypapa vagyok, 1972-ben született Zsolt unokám ügyvéd, a két évvel fiatalabb Judit pedig marketing-szakember.

A gyerekeim kezdettől fogva tisztában voltak a származásukkal, de nem kaptak zsidó nevelést.

Tudták, hogy én járok templomba a Thököly útra, de őket nem vittem magammal, és otthon sem tartottuk a zsidó ünnepeket.

Úgy gondoltam, hogy azért, mert én gyakorlom a vallásomat, a gyerekeknek nem kell feltétlenül ugyanezt tenniük.

Nem akartam, hogy megbélyegezzék őket, hogy rossz szemmel nézzenek rájuk, mert templomba járnak.

Ugyanakkor fontosnak tartottam, hogy tudják, mi történt a zsidósággal a háború alatt, és elmeséltem nekik, hogy a családjuk tagjai mi mindenben mentek keresztül.

Utolsó éves lehettem, amikor a különböző egyetemeken megalakultak a filozófia tanszékek.

Miután megkaptam a diplomámat, tanítottam az orvosin, utána pedig a közgázon.

Aztán váltottam, és 1956 elején a Mávag Művelődési Ház igazgatói székébe kerültem.